

Op Nieuwjaarsdag meet en weegt Korengarst haar kinderen

Het gehucht

Ze bestaan nog steeds: plaatsjes in het Groninger landschap waar veel mensen niet of nauwelijks van gehoord hebben. Gehuchten vaak, maar toch met een eigen karakter, een dorpskern, een gemeenschap van mensen die elkaar kennen. Kleine dorpen die je, als je er niet moet zijn, simpelweg voorbijrijdt op een snelweg een paar kilometer verderop. Vandaag opnieuw een aflevering van een serie verhalen over kleine dorpen en gehuchten die geen roemrucht bestaan leiden, maar alleszins de moeite waard zijn.

■ **KORENGARST** – In één van de zes oude boerderijen op de Korengarst bevindt zich nog een oude bedstee. Die overleefde ooit de brand in de boerderij en dat was maar goed ook. Want op de deur van de slaapplaats staan alle kinderen afgemeten die de afgelopen veertig jaar zijn geboren op de Korengarst.

Door **Janneke Vos**

Gewoon, een streepje boven het hoofd. Dat gebeurde elke dag na Nieuwjaar. Nog steeds doen ze dat. En nog steeds worden de kinderen die dag gewogen en 'gestreep't op de oude bed-

▲ Korengarst, een gehucht met pikante boerderijnamen zoals Grote Knelske, Grote Kiele en Peerdekop. De N33 die vlak langs de huizen loopt heeft de lanen naar Noordbroek in één klap uitgewist. Weg ongedwongen jeugd, weg rust en ruimte.

Foto: Anne Marie Kamp

stee-deur.

En een kinderrijke buurt is de Korengarst nog steeds, maar het land lijkt in het algemeen wel vruchtbaar. De hond van de familie Noteboom, die in het laatste huis op Korengarst woont, draagt zijn jongen de laatste dagen door, en de poes van de familie Ten Have is zojuist aan haar bevalling begonnen. Beide families wonen op het laatste stukje van de Korengarst, het gehucht tussen Noordbroek en Noordbroeksterhamrik, pal langs de N33. Geuko Ten Have al zijn hele leven lang, nu met vrouw en kinderen. Ook hij staat nog als kind 'afgestreep't op de oude bedstee, nu plaatst hij zijn eigen kinderen onder de lat.

De familie Noteboom is dik tien jaar geleden vanuit Zwolle naar het Oostgroninger land gekomen. Puur uit zakelijke overwegingen: „Je

kijkt wat er te koop is en dit stond ons wel aan.” Het vlak langs hun huis razende verkeer over de N33 is weliswaar geen pluspunt, maar echt last hebben ze er ook niet van. Van Korengarst hadden ze voor hun verhuizing naar het noorden in elk geval nog nooit gehoord. Maar het wonen bevalt hen er wel en hun beide kinderen ook.

Nee, als afgelegen hebben ze het nooit ervaren: „We hebben hier een pendeldienst van ouders, die om de beurt de kinderen naar school brengen,” vertelt Egbert Noteboom. „Het zijn hier over het algemeen jonge gezinnen, de ouders zijn niet ouder dan veertig. Dat hebben we samen plezierig geregeld.”

Wortels

Is de familie Noteboom al aardig ingeburgerd op de streek, niemand heeft er zo zijn wortels als

Geuko ten Have. Hij kan zich de tijd nog goed herinneren dat er helemaal geen N33 was. In plaats daarvan liepen lange lanen naar Noordbroek, zo'n anderhalve kilometer verderop. Wat was het geweldig toen. De weg van nu geeft alleen maar herrie en de verkeersdruk neemt alleen nog maar toe. Maar de verhalen van vroeger hebben alle ontwikkelingen -als het dempen van het water tussen de boerderijen van Noteboom en Ten Have, als het herindelen van het land- gelukkig overleefd.

„Vroeger was het vaak zo dat de mensen die hier op de boerderijen werkten even verderop op Noordbroeksterhamrik woonden,” vertelt Ten Have. „Als ze dan naar huis gingen dan werd vaak even de 'Stille Knip' aangedaan. Dat was een boerderij op Rommelskerken, zo halverwege, waar illegaal sterke drank werd geschonken. Het was een algemeen gebruik, even langs 'Stille Knip',” vertelt hij.

Lutje Maar

Dat was in de tijd dat de ouders van Geuko het bedrijf aan de Korengarst nog runden, in de tijd dat er nog een molen in de Korengarsterpolder in bedrijf was, die, als extra bemaling noodzakelijk was, werd bijgestaan door een tractor. Pas in 1972 kwam het gemaal in de polder. Al dat water was de lust en het leven van de jonge Geuko. Het 'Lutje Maar' liep bijkans langs de boerderij. „Wij vermaakten ons hier wel, je verveelde je nooit. Er waren genoeg slootjes en ander vertier.”

Dat was ook in de tijd dat het land rondom de ouderlijke boerderij nog van namen werd voorzien, als 'Lutje Knelske', 'Grote Knelske', 'Grote Kiele' en 'Peerdekop'. Afhankelijk van de vorm kreeg het land een naam en werd zo aangegeven op de huiskaart. Na de herindeling verdween dat natuurlijk allemaal. „Toch had het ook zijn voordelen. Er is wat natuur betreft niet zo gek veel veranderd, dat hele vlakke land vond ik altijd al mooi,” vertelt Geuko. „Maar het zorgde er wel voor dat we al het land achter het huis kregen en geen zes kilometer meer om moesten rijden bijvoorbeeld. Dat was toch ook wel weer goed.”